

Arrest

nr. 68 296 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent en dat u op 12 november 1965 in Alga (Kazakstan) werd geboren. U woonde in Alkhan-Kala (Tsjetsjenië).

In het midden van juni 2010 bezochten vier Europese journalisten Alkhan-Kala. U werd door hen geïnterviewd over de verwondingen die u had opgelopen nadat u in uw tuin op een mijn was gestapt. U vertelde hen ook over uw overleden familieleden en over enkele door de FSB vermoorde Russen. Ongeveer tien dagen later kwamen drie mensen van de FSB langs bij u thuis. Ze namen u mee naar hun "kommandatur" in Urus-Martan en ondervraagden u over uw gesprek met de journalisten.

In de middag van 12 juli 2010 verdween uw zoon, A. T. (...). Mensen zagen hoe hij aan de bushalte in een auto werd geduwd. U ging naar de wijkagent, de heer I. (...), voor informatie over de verdwijning. U stapte hiervoor ook naar het hoofd van de dorpsraad, G. I. (...). Beide personen konden u echter niet

helpen. Later in juli werd u opnieuw meegenomen door de FSB. Eind juli werd u thuis bezocht door Kadyrovtsi. Verschillende keren kwamen de FSB-agenten later nog langs bij u thuis. Geregeld namen ze u voor ondervraging mee naar de "kommandatur" in Urus-Martan. Op 1 of 2 maart 2011 stelde een FSB-agent u een ultimatum. Binnen de tien dagen moest u laten weten waar uw zoon zich schuilhield. Als u dit niet zou doen, zouden ze u vermoorden. Na twee dagen ging u onderduiken bij vrienden.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 8 maart 2011. Uw broer bracht u met zijn wagen naar Oekraïne. Op 9 maart 2011 kwamen jullie 's avonds aan in Kiev, waar u A.-K. I. (...) ontmoette, een kennis van uw broer. De volgende ochtend bracht I. (...) u met zijn wagen naar Lviv, waar jullie 's avonds toekwamen. In Lviv vond I. (...) een vrachtwagenchauffeur, T. (...), die bereid was u naar België mee te nemen. Dezelfde nacht vertrok u met T. (...) via Polen en Duitsland naar België. Op 13 maart 2011 bereikte u België. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen enkel document voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië.

De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de FSB en Kadyrovtsi. Deze problemen ontstonden nadat u werd geïnterviewd door enkele buitenlandse journalisten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het feit dat u een interview gaf aan Europese journalisten, dat u meermaals thuis werd bezocht en werd meegenomen door FSB-agenten, dat u thuis werd bezocht door Kadyrovtsi, dat uw zoon verdween, dat u de wijkagent en de voorzitter van de dorpsraad contacteerde in verband met deze verdwijning en dat een FSB-agent u maart 2011 een ultimatum stelde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag. Zo kon u niet duidelijk aangeven welke journalisten uw dorp in juni 2010 bezochten. U kende noch de namen, noch de nationaliteit van deze journalisten en wist evenmin voor welk medium ze werkten. U kende evenmin de namen van de twee Russische tolken die de journalisten vergezelden (CGVS, p. 10). U wist ook niet of er ergens in de media een bijdrage over uw interview verscheen (CGVS, p. 10). Aangezien dit interview de aanleiding voor uw verdere problemen vormde, kan worden verwacht dat u hierover meer informatie zou kunnen geven. Uw gebrek aan informatie hierover tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag sterk aan.

Verder kon u ook geen enkele naam of functie opnoemen van een van de FSB-agenten die u meenam of ondervraagd, hoewel u verklaarde 15 à 20 keer te zijn meegenomen (CGVS, p. 11 en 14). U kon evenmin namen of functies of departementen noemen van de Kadyrovtsi die eind juli naar u thuis kwamen (CGVS, p. 12). Voorts bleef u opvallend vaag met betrekking tot de precieze data en het aantal keren dat u door de FSB thuis werd bezocht of meegenomen (CGVS, p. 10, 12 en 14).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat uw broer u naar Kiev bracht, waar u zijn kennis A.-K. I. (...) ontmoette. U overnachtte bij A.-K. (...) maar wist niet op welk adres of in welke wijk hij woonde (CGVS, p. 7). De volgende ochtend voerde A.-K. (...) u naar Lviv, waar jullie 's avonds aankwamen. Vanuit Lviv reisde u

samen met vrachtwagenchauffeur T. (...) mee naar België. U verstopte zich in de slaapruijnte van zijn vrachtwagen. U kon echter niet vertellen wat de vrachtwagen vervoerde (CGVS, p. 8). U wist evenmin langs welke plaatsen of steden u onderweg van Oekraïne naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 8). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 5-6) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens aan de Poolse grens met behulp van gesofisticeerde apparatuur doorzocht worden, waarbij verstekelingen gegarandeerd gedetecteerd worden. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstopt in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in het slaapcompartiment van een vrachtwagen, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in augustus 2010 in beslag werd genomen door de FSB (CGVS, p. 5, 6, 9, 14 en 16). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat uw oudste broer in Kazan woont (CGVS, p. 3 en 5)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

In dit verband bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw binnenlands paspoort in augustus 2010 werd afgepakt door de FSB (CGVS, p. 5, 6, 9, 14 en 16). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat uw binnenlands paspoort eind juni 2010 werd afgepakt (Verklaring DVZ, vraag 21). Deze tegenstrijdigheid is opvallend aangezien u in het laatste geval uw paspoort al voor de verdwijning van uw zoon in juli 2010 zou verloren zijn. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u bij DVZ, toen het verslag van het interview u werd voorgelezen, heeft gecorrigeerd dat uw paspoort niet in juni 2010 werd afgepakt. Aangezien hierover niets vermeld wordt in het verslag van DVZ en u dit verslag ondertekende, kan echter geen geloof worden gehecht aan deze verklaring. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “*onder andere de artikelen 1A2 van het Verdrag van Genève van 21 juli 1951 j° art. 48/3, §2, art. 57/7bis Vreemdelingenwet en de rechtspraak dienaangaande*”.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van “*artt. 48 e.v.; 57/7ter Vreemdelingenwet en de beginselen met betrekking tot de bewijslast en de relevante rechtspraak dienaangaande*”, doordat de commissaris-generaal ondanks de gegevens en verklaringen die thans voorliggen verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Hierbij tracht verzoekende partij de verschillende weigeringsmotieven van verwerende partij te weerleggen, met name de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen voor de verwerende partij en die afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, de onaannemelijke vaagheden, de ontstentenis van enig begin van schriftelijk bewijs en de ongeloofwaardigheid van de verklaarde reisweg.

In een derde middel tenslotte, brengt verzoekende partij een schending aan van de “*redelijke termijn en billijkheid*”, nu zij onvoldoende tijd zou hebben gekregen om het nodige identiteitsbewijs te verzamelen. De Raad oordeelt dat ingevolge samenhang de verschillende middelen gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Nopens de vastgestelde onaannemelijke vaagheden, poogt verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen door het argument dat de loutere vaststelling van een aantal vaagheden geen reden is om te besluiten tot bedrog en aldus de ongegrondheid van de asielaanvraag. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat, zelfs indien er twijfel bestaat over de realiteit van sommige feiten of de eerlijkheid van de asielaanvrager, men nog steeds dient te onderzoeken of er al dan niet een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in hoofde van de verzoekende partij. Verder onderneemt verzoekende partij een poging om de vaagheden en onwetendheden te vergoelijken door te argumenteren dat het niet zo ongeloofwaardig overkomt dat agenten van de geheime dienst hun identiteit niet onthullen, dat het tevens plausibel is dat een Tsjetsjeen moeite heeft met het onthouden van namen van Europese journalisten en dat zij tijdens het interview bovendien voldoende andere personen met naam en toenaam heeft kunnen aanduiden.

2.2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de motivering van verwerende partij betreffende de verscheidene vaagheden en onwetendheden als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beoordeling van dit element van het relaas kunnen dragen.

Verder oordeelt de Raad dat verzoekende partij er niet in slaagt om haar gebrek aan kennis over bepaalde feiten die de kern uitmaken van haar asielrelaas te rechtvaardigen. De Raad treedt het standpunt van verwerende partij in haar nota bij waar deze stelt dat de in het verzoekschrift opgeworpen stelling dat het niet zo ongeloofwaardig is dat een Tsjetsjeen moeite heeft met het onthouden van Europese namen, niet strookt met de verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij de namen van de journalisten niet vroeg omdat het niet beleefd is en dat ze normaal hun naam niet zeggen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 april 2011, p. 10). Dit strijdig verweer met eerder op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen ondermijnt

verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bovendien wordt dit argument van verzoekende partij, alsmede haar argument dat het niet zo ongeloofwaardig overkomt dat agenten van de geheime dienst hun identiteit niet onthullen en dat zij daarenboven genoeg andere namen kon geven van personen die in verband staan met haar asielrelaas, verder ontkracht door de vaststelling dat deze omissies in haar relaas dienen te worden samengelezen met tal van andere in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en onwetendheden, die verzoekende partij in haar verzoekschrift onbesproken laat waardoor deze door de Raad als vaststaand en onbetwist worden beschouwd. Zoals verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, wist verzoekende partij immers evenmin welke nationaliteit deze journalisten hadden, voor welk medium zij werkten en of haar interview werd gepubliceerd in de media, terwijl zij deze informatie via de twee aanwezige Russische tolken gemakkelijk had kunnen bekomen, van wie zij overigens de naam ook niet wist (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 april 2011, p. 10). Net zo min kon verzoekende partij de functie of het departement van de betreffende FSB-agenten en Kadyrovtsi benoemen, terwijl zij aangeeft met deze personen regelmatig in aanraking te zijn gekomen. Tenslotte acht de Raad het zeer bedenkelijk dat verzoekende partij opvallend vaag bleef met betrekking tot de precieze data en het aantal keren dat zij door de FSB thuis werd bezocht of meegenomen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 april 2011, p. 10 en 14). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dermate belangrijke gebeurtenissen, met name de huisbezoeken en arrestaties naar aanleiding van de ontvoering van de zoon van verzoekende partij, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift en dat verzoekende partij het tijdstip en de frequentie van de gebeurtenissen op meer nauwkeurige wijze kan weergeven.

2.2.3.1. De tegenstrijdigheden met betrekking tot de datum waarop het binnenlands Russisch paspoort van verzoekende partij zou zijn afgenomen door de FSB, tracht verzoekende partij op verschillende manieren te vergoelijken. Zo stelt zij ten eerste dat er zich veel gebeurtenissen hebben afgespeeld in de afgelopen 10 jaar en dat het dan *“niet onaannemelijk is dat er in sommige verklaringen foutjes sluipen”*. In haar volgend argument ontkent verzoekende partij dan weer haar vergissing en beweert zij dat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk had gedeclareerd dat het binnenlands paspoort haar in augustus 2010 werd afgenomen maar dat de noterende ambtenaar heeft nagelaten de notities aan te passen, ondanks het feit dat zij na het voorlezen van het verslag uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat deze datum niet correct was.

Voorts oppert verzoekende partij dat een eventuele tegenstrijdigheid zoals deze hoe dan ook geen absoluut doorslaggevend element kan zijn in de beoordeling of er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Om in de verf te zetten dat dergelijke tegenstrijdigheden niet van belang zijn bij deze beoordeling, meent verzoekende partij tenslotte nuttig te kunnen verwijzen naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, waaruit zou blijken dat in principe alle personen van Tsjetsjeense afkomst die in Tsjetsjenië een gewoon verblijf hadden, een gegronde vrees hebben om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden vervolgd.

2.2.3.2. Daar waar verzoekende partij het niet onlogisch vindt dat haar relaas *“foutjes”* kan bevatten, rekening gehouden met de veelheid van gebeurtenissen over een langere periode, wijst de Raad er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Voorts constateert de Raad dat de tegenstrijdigheid erin bestaat dat verzoekende partij eerst verklaarde dat haar paspoort eind juni 2010 werd afgepakt, voor de ontvoering van haar zoon en vervolgens verklaarde dat de FSB haar paspoort in augustus 2010 heeft ontnomen. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij één welbepaalde gebeurtenis, die zich recentelijk in 2010 zou hebben afgespeeld en waarvan het situeren in de tijd nog vergemakkelijkt zou moeten worden doordat verzoekende partij een cruciale gebeurtenis in haar relaas, met name de ontvoering van haar zoon, als referentiepunt kan hanteren, exact kan situeren in de tijd. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat het asielrelaas een aanvang nam ongeveer midden juni 2010, toen verzoekende partij werd ondervraagd door journalisten naar aanleiding van haar eerder overkomen mijnongeluk en reeds eindigde op 8 maart 2011 toen verzoekende partij besloot haar land te verlaten. De bewering van verzoekende partij dat het gebeurtenissen betreft die zich in de *“afgelopen 10*

– en meer – jaren hebben afgespeeld”, waarmee zij poogt eventuele vergissingen en vergetelheden aannemelijker te maken, is bijgevolg niet correct.

Met betrekking tot het tweede argument van verzoekende partij, merkt de Raad vooreerst op dat het weinig overtuigend overkomt dat verzoekende partij in haar eerste argument en in de argumenten volgend op dit deel van haar betoog een poging onderneemt om de tegenstrijdigheid te vergoelijken of te minimaliseren, om tegelijkertijd te poneren dat desbetreffende tegenstrijdigheid in wezen een fout van de bevoegde ambtenaar betreft, wiens notities overigens niet betrouwbaar zouden kunnen zijn. Verder bemerkt de Raad dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij, hoewel zij beweert te hebben aangegeven niet akkoord te zijn met de inhoud van het verslag, deze schriftelijke weergave van haar verklaringen nochtans op 28 maart 2011 voor akkoord heeft ondertekend nadat deze haar in het Russisch werden voorgelezen, zonder bij de zin *“Ik aanvaard het gehoorverslag niet om reden van: *”* enige opmerking te formuleren over een foute datumvermelding (administratief dossier, DVZ, stuk 11). Verzoekende partij werd bovendien op 26 april 2011 op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een Russische tolk waarbij haar voorafgaand aan het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd naar het verloop van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij verzoekende partij slechts *“OK. Niet erg lang”* antwoordde. Het is pas nadat verzoekende partij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid dat zij kwam aandraven met de bewering dat er een fout werd gemaakt (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 april 2011, p. 15-16). Om voormelde redenen is de Raad van oordeel dat aan de bewering van verzoekende partij dat zij wel degelijk tweemaal dezelfde datum heeft vermeld, maar dat dit verkeerd werd genoteerd, geen geloof kan worden gehecht. Het argument van verzoekende partij dat er geen enkele waarborg is dat de nota's die door de ambtenaren genomen zijn betrouwbaar kunnen worden geacht, dat overigens als een blote bewering kan worden beschouwd, is derhalve niet dienstig, nu de inhoud van het verslag, dat in haar moedertaal nogmaals werd voorgelezen, uitdrukkelijk door verzoekende partij werd ondertekend.

Waar verzoekende partij verder nog aanvoert dat een tegenstrijdigheid op zich niet van aard is om de vluchtelingenstatus te weigeren en dat er nog steeds dient onderzocht te worden of er al dan niet een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wijst de Raad erop dat de motivering van verwerende partij betreffende de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over de afname van diens binnenlands Russisch paspoort als geheel moet worden gelezen met de overige motieven van de bestreden beslissing en deze beslissing niet mag worden bekeken als een samenstelling van componenten die elk op zich de beoordeling van de asielaanvraag kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, onwetendheden, tegenstrijdigheden en de ontstentenis van enig begin van bewijs die verwerende partij hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Vaste Beroepscommissie van 4 maart 2005, waarin wordt gesteld dat de bevolking van de Tsjetsjeense Republiek als het slachtoffer van een groepsvervolging dient te worden beschouwd, is de Raad van oordeel dat, afgezien van het gegeven dat deze rechtspraak geen bindende precedentswaarde heeft, uit de bestreden beslissing en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 15, SRB *“Russische Federatie: Tsjetsjenië, veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010) blijkt dat dergelijke motivering niet te rijmen valt met de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd – met een terugkeer van tienduizenden Tsjetsjenen – waardoor de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling. De bewering van verzoekende partij dat *“alle personen van Tsjetsjeense afkomst, die in Tsjetsjenië hun gewoon verblijf hadden, een gegronde vrees hebben om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden vervolgd”* mist bijgevolg feitelijke grondslag.

De Raad concludeert dat om bovenstaande redenen verzoekende partij er niet in slaagt om de motivering met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de inbeslagname van haar binnenlands Russisch paspoort in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Wat het niet bijbrengen van een bewijs van identiteit betreft, betoogt verzoekende partij dat de vluchtelingenstatus haar niet kan worden geweigerd, daar zij door de zeer korte periode tussen het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 april 2011 en het nemen van de weigeringsbeslissing op 4 mei 2011, onvoldoende tijd heeft gehad om het nodige identiteitsbewijs te bekomen, wat indruist tegen de redelijke termijn en de billijkheid. Verzoekende partij is tevens van mening dat, nu zij alsnog de nodige stukken ter staving van haar identiteit op 28 juni 2011 heeft toegestuurd, met name een kopie

van haar militair boekje en een kopie van haar rijbewijs, waarvan een beëdigde en gelegaliseerde Nederlandstalige vertaling is toegevoegd, haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

2.2.4.2. De Raad bemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat haar geen redelijke termijn werd verleend om de nodige stukken in verband met haar identiteit te staven, feitelijke grondslag mist. Immers werd in het voorafgaand advies gegeven aan verzoekende partij vooraleer tot het invullen van de vragenlijst over te gaan haar het volgende duidelijk gemaakt: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekommen”* (administratief dossier, stuk 10). Deze vragenlijst dateert van 28 maart 2011 en werd door verzoekende partij ondertekend, nadat de inhoud ervan haar nogmaals in het Russisch werd voorgelezen. Verzoekende partij kan dus bezwaarlijk volhouden dat zij onvoldoende tijd had om de nodige stukken te verzamelen, daar zij ongeveer een maand voor zij werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal reeds duidelijk op de hoogte werd gesteld van het belang om cruciale bewijsstukken te bekommen. Bovendien geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat betreffende documenten reeds aan haar werden toegestuurd en dat zij erop wacht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 26 april 2011, p. 5), terwijl zij geenszins op objectieve wijze aantoont dat het versturen van deze documenten ongewoon veel tijd in beslag nam vanwege de *“traagheid van de posterijen vanuit Tsjetsjenië”*. Daarenboven wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van enige twijfel over haar identiteit. Zo wordt enkel gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij ernstig wordt ondermijnd doordat zij er niet in slaagt ook maar enig begin van bewijs bij te brengen van de door haar voorgehouden problemen enerzijds en dat er tevens geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij dat haar binnenlands Russisch paspoort in beslag werd genomen door de FSB. Nu de identiteit van verzoekende partij op zich niet in twijfel wordt getrokken, zijn desbetreffende bijgebrachte stukken hoe dan ook niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5.1. Betreffende het niet bijbrengen van enig begin van bewijs, argumenteert verzoekende partij dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet de bewijslast omkeert voor asielzoekers die in het verleden reeds ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd en dat de status van vluchteling in zo'n geval dient te worden toegekend, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat de door haar weergegeven feiten, die zij ter staving van haar argument nogmaals uiteenzet in het verzoekschrift, erop wijzen dat zij in het verleden reeds vervolgd is geweest en dat er dus minstens voldoende twijfel is ontstaan, waardoor haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij wenst tevens in herinnering te brengen dat een absolute zekerheid dat een persoon in het land van herkomst kan worden vervolgd niet noodzakelijk is, en dat het volstaat dat de persoon in kwestie zou kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zou kunnen lopen.

Na haar uiteenzetting over de omkering van de bewijslast volgens artikel 57/7bis, beroept verzoekende partij zich in haar tweede middel op een schending van artikel 57/7ter a) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij argumenteert dat zij alle mogelijke inspanningen heeft verricht om bewijsmateriaal te vergaren, maar dat zij niet kan uitvinden wat niet bestaat. Verzoekende partij vraagt in haar brief van 28 juni 2011 (rechtsplegingsdossier, stuk 6) eveneens rekening te houden met bijkomende stukken, met name een kopie uit haar militair boekje, een kopie van haar rijbewijs, waarvan ook eveneens een beëdigde en gelegaliseerde vertaling in het Nederlands is bijgevoegd en een medisch attest omtrent het mijnaccident, eveneens vergezeld van een officiële vertaling in het Nederlands. Elders in het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat zij wel degelijk voldoende elementen heeft aangegeven waaruit de gegronde vrees voor vervolging in haar land herkomst blijkt en dat haar verklaringen consistent en samenhangend zijn.

2.2.5.2. De Raad herhaalt nogmaals dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Waar verzoekende partij zich beperkt te verwijzen naar artikel 57/7ter a) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde

dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekende partij nog bijkomende stukken bijvoegt aan het verzoekschrift om haar verklaringen alsnog op schriftelijke wijze te staven, verwijst de Raad, wat de documenten ter staving van de identiteit van verzoekende partij betreft, naar de uiteenzetting gedaan onder punt 2.2.4.2. Verder constateert de Raad dat uit het door verzoekende partij bijgebrachte medisch attest blijkt dat zij inderdaad het slachtoffer werd van een *“mijn-ontploffingstrauma”*. Desalniettemin wijst de Raad erop dat dit medisch attest slechts declaratieve verklaringen bevat over de oorzaak en de aard van de opgelopen verwondingen, meer in het bijzonder open beenbreuk en shock, maar echter geen bewijs vormt voor de door verzoekende partij impliciet weergegeven veronderstelling dat de mijn die in haar tuin ontplofte daar door de veiligheidsdiensten werd geplaatst en verzoekende partij en haar familie aldus op dat moment specifiek door hen werden gevisieerd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 april 2011, p. 9). De Raad merkt op dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift eveneens een artikel van de BBC bijbrengt, *“Russians kill Chechen warlord”* van 25 juni 2001. Een referentie naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst of een bepaald gebied in dit land, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, alwaar zij in gebreke blijft. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien dateert dit artikel van juni 2001 wat bezwaarlijk als een beschrijving van de actuele situatie kan worden aangezien. Dit alles in acht genomen, concludeert de Raad dat verzoekende partij er niet in is geslaagd om enige bewijsstukken bij te brengen die van aard zijn om de motivering in de bestreden beslissing alsnog te weerleggen.

Waar verzoekende partij een schending opwerpt van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, treedt de Raad het standpunt van verwerende partij in haar nota bij, namelijk dat verzoekende partij er niet in is geslaagd om aan te tonen dat zij in het verleden reeds werd vervolgd, ernstige schade heeft geleden of daarmee te zijn bedreigd. Bovendien is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Een schending van onderhavig artikel ligt derhalve niet voor.

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de afgelegde reisroute, meer in het bijzonder dat de vraag kan worden gesteld in hoeverre de reisroute iets zegt over de waarheid van het achterliggende asielrelaas, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over het moment van verlies van haar binnenlands Russisch paspoort, het niet bijbrengen van enig begin van bewijs over de voorgehouden problemen en de onaannemelijke vaagheden en onwetendheden met betrekking tot de meest wezenlijke elementen van door haar voorgehouden asielrelaas, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en*

federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT